

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δέκα κι' ἐνέα τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἀρχὴ μεγάλη Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιά κι' ἐνιὰκόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Ποῦντος χίλια κι' ὀγδόντα κι' ἐνέα,
καὶ φρονήματα κόσμου γενναῖα.

Ἄς' ποῦμε λόγια' λέγα
στὸν Βασιλεῖ τὸν Ρῆγα.

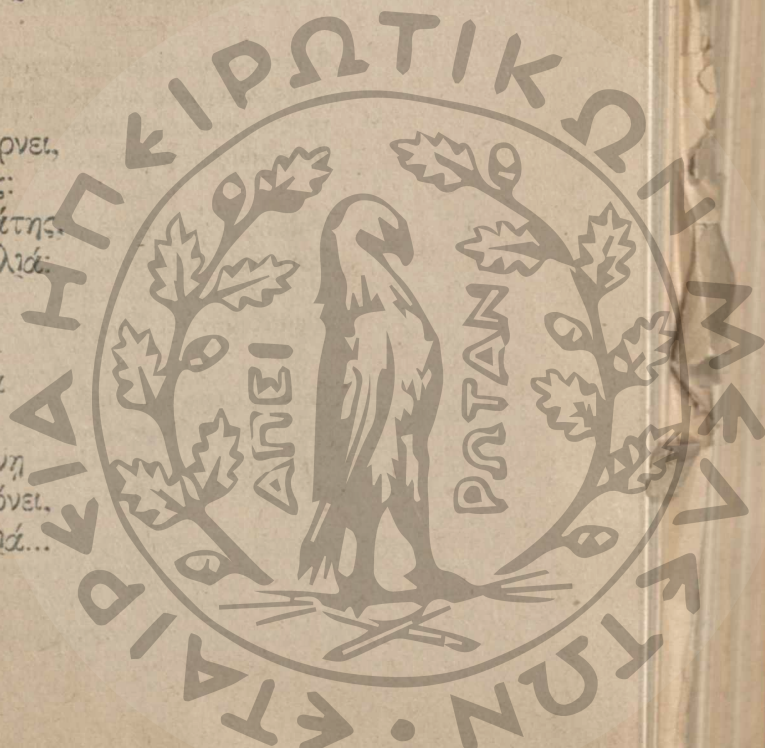
Πρόβαλε, Ρῆγα, νὰ μᾶς' ὀῆς, πρόβαλε νὰ σέ' δοῦμε,
ἔβγα ν' ἀκούσης σήμερα τί πόθους κελαῖδοῦμε,
ἔβγα νὰ ξανακούσωμε Βασιλικὴ λαλιά...
ζήτω τοῦ Βασιλεῖ.

Συγκινημένος Βασιλεῖς προβάλλει στὸν ἐξώστη
κι' ὅλος ὁ κόσμος τὸν θαρρεῖ πατέρα λαοσώστη.
Λαὸς ποθεῖ τοὺς πόθους τοῦ κι' ὁ Ρῆγας νὰ ποθίσῃ
κι' ἐπαναστάτης Βασιλεῖς στὸν Θρόνο νὰ καθίσῃ,
καὶ γύρω τοῦ γλυκύλαλα νὰ τραγουδοῦν πουλιά...
ζήτω τοῦ Βασιλεῖ.

Μὲ στήθος ἀπὸ βογγητὰ κι' ἀπὸ καῦμους γεμάτο
θέλει καινούριο σήμερα νὰ' δῇ τὸν Κορωνάτο.
Λαὸς βοᾷ, λαὸς βογγᾷ' στοῦ πόνου τὴν πλημμύρα,
καὶ θέλει γιὰ σημαία τοῦ μεγάλῃ τὴν πορφύρα,
νὰ παύσουν τὰ γαυγίσματα λυσσάρικα σκυλιά...
ζήτω τοῦ Βασιλεῖ.

Συγκινημένος Βασιλεῖς σὲ νέο Θρόνο γέρνει
κι' ἀπὸ τὸν βόγγο τοῦ λαοῦ φωνὴ καὶ τόνο πέρνει,
καὶ κράζει κάθε φρόνιμος καὶ τίμιος ἐργάτης:
ζήτ' ὁ καινούριος Βασιλεῖς ὁ πρωτεπαναστάτης,
κι' ὁλόμαυρ' ἀλαλάζουνε καὶ κατάσπραμαλλιά:
ζήτω τοῦ Βασιλεῖ.

Συγκινημένη προχωρεῖ τοῦ γένους ἡ Κορῶνα
μέσα σ' ἐπαναστάσεως εἰρηνικὸν ἀγῶνα,
κι' ὁπότεν Στέμμα καὶ Λαὸ πόθος κοινὸς ἐνὼνῃ
μὰ μέρα τὴν ἀγάπη των κι' ἡ Νίκη στεφανώνει,
καὶ γίνονται' ψηλότερα τοῦ Θρόνου τὰ σκαλιά...
ζήτω τοῦ Βασιλεῖ.

Έχουν θέμα κύριον τὸ Συλλαλητήριον.

Φ.— Σήκω λοιπὸν ἐγκώμια νὰ ψάλης περισσὰ
πρὸς τὸν Σεφκέτ Πασσά.

Π.— Τί λές, μωρέ;

Φ.— Γιὰ τὸν Σεφκέτ ὅς ψάλωμεν τροπάρι.

Π.— Ἀλλὰ γιατί;

Φ.— Δὲν τὸ νοιώσες ἀκόμη, βρε ζαγάρι;

Ὕμνο' στὸν Σεφκέτ θὰ κάνω
ἐν κιθάρα κι' ἐν ὄργανῳ,
ὕμνο' στὸν Σεφκέτ Πασσά,
τὸν Νεότουρκο φεσά.

Π.— Σκάσε, ξέστρωτο γαδοῦρι,
νὰ μὴ φῆς καμμὴ ἀπὸ τὴ μούρη.

Φ.— Τοῦτο ποῦ σοῦ λέω κάνε,
καὶ μὴ χάσῃς, λαοπλάνε.
Τοῦτον ὅς ὕμνήσῃς ἡ λύρα
τῆς παρούσης ἐποχῆς,
τοῦτον κηρύξε σωτήρα
τῆς Ἑλλάδος τῆς πτωχῆς.

Τοῦτος ἀνοίξε τὰ μάτια
μακαρίων νυσταλέων,
καὶ πυκνοὺς σὲ Βασιλέων
τοὺς ὠδήγησε Παλάτια.

Τοῦτος τοὺς ἀργούς, τοὺς χαύνους,
τοὺς Σατύρους καὶ τοὺς Φάνους
τοὺς ἐκίνησε πρὸς πάλιν
ἀνορθώσεως μεγάλῃν.

Τοῦτος ἔβγαλε τὰ πλήθη
ἔξω στάσεων ἀπόγων,
κι' ἀνεπτέρωσε τὰ στήθη
Σωματείων καὶ Συλλόγων.

Τοῦτος φέρει τοὺς ὀπίτας
ἔξω' στὸ Γουδὶ μὲ πόνον,
τοῦτος φέρει τοὺς πολίτας
εἰς πεδία Πολυγώνων.

Ἀκούοντ' ἐμβατήρια
καὶ τύμπανα βροντοῦν,
λαοῦ συλλαλητήρια
σ' ἐκεῖν' ἀνταπαντοῦν.

Σημαίαις ἀδελφόνονται,
λάβαρα μᾶς φωτίζουν,
κι' ἐπάνω των καρφόνονται
μάτια, ποῦ κυματίζουν.

Σήκω καὶ σὺ' στὴν κίνησιν αὐτῆς τῆς νέας πλάσεως,
νωθρὲ τῆς πρωτευούσης,
σήκω τῆς ἀναστάσεως
τὰ σήμαντρα ν' ἀκούσης.

Ἄκου καὶ σὺ τί χαρωπὰ
τὸ σήμαντρο σημαίνει...
κύττα κι' ἐκείνον τὸν παπᾶ
πῶς τὸν λαὸν ποιμαίνει.

Σὲ χρόνους φέρομαι τρανοῦς
κι' ἄρματωλὼν λημέρια...
ὕψόνονται' στοὺς οὐρανοὺς
λαοῦ ποιοῦντος χέρια.

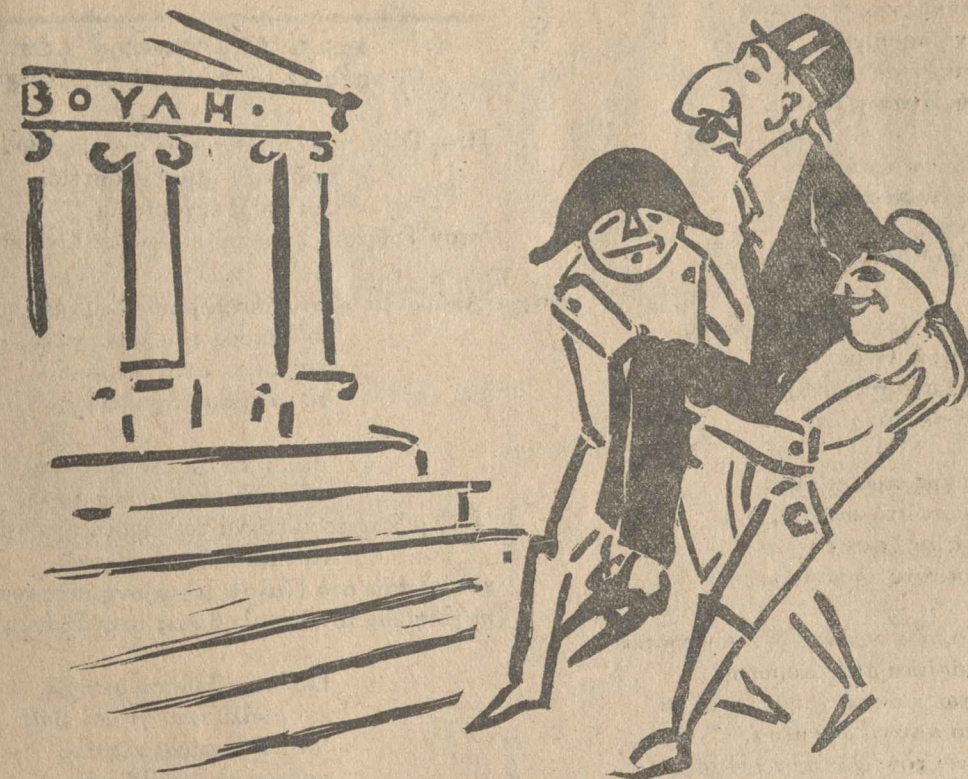
Μεγάλον παπᾶ
λαὸς ἀντιγρίζει...
τὸ στήθος κτυπᾷ,
τὸ μάτι δακρύζει.

Κι' ἐγὼ ξεγυστάζω
κι' ἀνθήσεις κυττάζω
στὸν χέρσον λειμῶνα.

Κι' ὀρκίζεται πίστιν
ὁ κόσμος ὑψίστην
στὸν νέον ἀγῶνα.

Βάρδα' μπρὸς νὰ περάσω...
τί καινούριος καιρὸς!..
μὲ σημαία τὸ ράσο,
μὲ σπαθὶ κι' ὁ σταυρὸς.

Ὁ σταυρὸς ἀνυψώθη,
καὶ ψυχῶν διαπύρων

Τὸ ζευγάρι κουβαλεῖ τὸν Κορφάττη' στὴ Βουλὴ.

ἀνεσκήρτησαν πόδοι,
καὶ σὲ κόσμους ὄνειρων
καὶ σὲ τάφους μαρτύρων
σφριγηλὴ παρελαύνει
ὅλ' ἡ πλάσις ἡ χαύνῃ.

Ἀφίνω κανθάρους,
ἀφίνω φλυάρους,
γαυγίζοντας σκύλους,
κι' ἀκούω Πινδάρους,
Τυρταίους, Ἀίσχυλους.

Λαὸς ποῦ στενάζει
τραγὰ μοῦ φωνάζει:
ἐγείρου ν' ἀκούσης
μακρὰν ἐκ περάτων
μεγάλας συγκρούσεις
ἀσπίδων, δοράτων.

Πρὸς πάλιν ἀρετῆς
ὁ κάθε δουλευτῆς
ἐμπρὸς χωρὶς μιλή.

Κλώτσους ὅς δώσ' ἡ μοῦλα
σὲ κάθε φαταούλα
τραγὴ σαποκουλιά.

Κι' ἐγὼ' στοῦ Παπᾶ—Δράκου τὸ πλάϊ παραστέκω,
κι' οἱ Κρητικοὶ τοῦ Βάμου
διαβαίνουνε' μπροστά μου
μὲ τὸν Παπᾶ—Μανώλη καὶ τὸν Παπᾶ—Μαλέκο.

Πῶ! πῶ!... τί κόσμος τοῦτος!..
τί Σωματείων πλήθη...
καρδιᾶς μεγάλης πλοῦτος
ἀφθόνως διεχύθη.

Πανηγύρεως ἡμέρα,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
μὴ πνοὴ ζωῆς φουσᾷ...
ἀφερίμ, Σεφκέτ Πασσά.

Τοῦτον ὕμνει, Περικλέτο,
ἐν κιθάρα κι' ὄργανέτῳ.
Τοῦτος σ' ἔκανε νὰ θέλῃς στρατιᾶς ἀξιωμαχούς
μὲς' στῆς μούχλας τὸν καιρὸ,
κι' ἐγαλβάνισε βατράχους
φουσκωμένους μὲ νερό.

Καὶ σὰν δῆς ἀληθινὰ
πῶς ἀλλάξαμε κεφάλι,
κι' οἱ μικροὶ μᾶς κι' οἱ μεγάλοι
δὲν ἀπλόνουν τραχανᾶ.

Κι' ἂν γίνῃ τίποτα καλὸ
νὰ μὴν ξεχνᾷς παρακαλῶ
τὸν Τοῦρκο Στρατηλάτη
καὶ λέγε του: σπολλάτη.

Καλὰ ποῦ' βοήθηκε κι' αὐτός, ἀλλοιῶς, ἀγαπητέ,
τέτοια συλλαλητήρια δὲν θάβλεπες ποτέ,
μήτε σήμαντρων θ' ἄκουες ἤχους εἰς τὸν αἴρα,
ποῦ νόμιζες ἀνάστασις πῶς ψάλλεται δευτέρα,
καὶ μήτε πλήθη πολιτῶν δὲν θάτρεχαν ἀθρόα
νὰ δίδουν ὅρκον πίστει σὲ μαχητῶν' Ἡρῶα.

Ὕμνος' στὸν Σεφκέτ Πασσά...
Στρατηλάτη, τὸν γιασά.

Κι' ὅταν κάμηλον δὲν βλέπεις νὰ περνᾷ καρφοβελόνῃν,
κι' ὅταν τῆς συναλλαγῆς
τὸν καμφάγον Γηρυόνην
τὸν σωρίζουν κατὰ γῆς.

Σάν ιδῆς πῶς κι' ἡ πορφύρα τοῦ μεγάλου Παλατιοῦ
μέσ' στῆς ἐννοιαίς της τῆς ἄλλαις ἔχει κι' ἐννοια τοῦ σπηλαιῶ.

Ὅταν βλέπης καὶ τὸν Θρόνο
τὸν λαὸ νὰ προσκαλῇ,
καὶ σὲ τοῦτον νὰ λαλῇ
μὲ θερμῆς ἀγάπης πόνο.

Ὅταν δὲν συγκαλῇσαι
μὲ ρητορείαν πλάνης,
κι' ὅσο μικρὸς κι' ἂν εἶσαι
τὸ δίκιο σου δὲν χάνεις.

Ὅταν καὶ στὰ κοπέλια τῶν ἰσχυρῶν δὲν τρέμης,
κι' ὅταν ιδῆς ἡ Θέμις
πῶς ἔχει, Περικλέτο, μιὰ ζυγαριὰ μονάχα
γιὰ μέ καὶ σὲ τὸν χάχα.

Ὅταν βλέπης πῶς κι' αὐτὴ
δὲν σὲ τρώει στὸ καντάρι,
κι' εἶναι Θέμις ζηλευτὴ
καὶ τοῦ κράτους τὸ καμάρι.

Ὅταν βλέπης, Περικλέτο, πῶς κανένας δὲν σου φρόνει
καὶ μὲ μπάρμπα στὴν Κορώνη,
κι' ὅταν βλέπης ἀνελπίστως πῶς τὰ χρήματα τὰ σὰ
μένουν στὸ πουργί σου μέσα,
μέμνησο καὶ μὴ λησιμόνει τὸν φιλέλληνα Πασσᾶ
μὲ τὴν κόκκινη τὴν φέσα.

Ὅταν καμμιὰ φορὰ τῶν πονηρῶν τὸ σμῆνος
κυττάξης νὰ τὸ διώχουν ἀπὸ τὰ Πρυτανεῖα,
καθὼς τῶν Ἡδωνῶν ὁ βασιλεὺς ἐκείνος
ἐδίωκε τὰς Βάκχας ἐν ἱερᾷ μανίᾳ.

Ὅταν τοὺς παρασίτους δὲν βλέπης σὰν μανάρια
καὶ σὲ μεγάλου δένδρου πολύφυλλα κλωνάρια
ιδῆς τῶν Ἑσπερίδων τὰ μῆλα τὰ χρυσᾶ,
ἄφεριμ νὰ φωνάζης στὸν Τοῦρκο τὸν Πασσᾶ.

Ὅταν σφριγῶντα βλέπης λαόν, ποῦ δὲν ἐσφρίγα,
ὅταν προσατενίζης Ὀλύμπων κορυφάς,
κι' ἀπὸ τὸν Πατριάρχη διαβαίνης καὶ τὸν Ρήγα
χωρὶς κανένα φόβο πῶς φάσκελα θὰ φᾶς.

Ὅταν δὲν θὰ τρομάξης μὲ Δὸν-Κιχώτων κτύπους,
μήτε μὲ πεινασμένους κομμάτων Καννιβάλους,
κι' ὅταν στῶν Ἀλεξάνδρων τοὺς πτεροφόρους ἵππους
ιδῆς χιονοπτέρους τοὺς πόθους τοὺς μεγάλους.

Ὅταν παύσης πιά δακτύλους
ιδικοὺς μας κι' ἄλλοφύλους
κάθε τόσο νὰ κυττᾷς
καὶ γιὰ τοὺτους νὰ ῥωτᾷς.

Ὅταν καὶ τὸν Θεοτόκη τὸν ιδῆς νὰ διαφλέγῃ
τὴν μεταβληθεῖσαν πλάσιν,
καὶ ψεκτὴν λαμβάνων στάσιν
ἀρειμάνιος νὰ κράζῃ τίς τὸν Ἡρακλέα ψέγει.
Κι' ἂν ιδῆς μὲ τοὺς καιροὺς
τρόπαια πολεμικῆς,
κι' ἐλυκάμπυκας χοροὺς
παρθενιάς Ἑλληνικῆς.

Κι' ὅποταν διαμπᾶς καὶ σὺ τὰ πράσα καὶ τὰ σέλινα
δὲν τὰ περνᾷς ἐπιφύρης,

ἄφεριμ, Περικλέτο μου, στὸν Τοῦρκο τὸν φιλέλληνα
ξεφώνιζε φρενήρης.

Κι' ὁ Περικλῆς λέει πολλὰ εἰς τὸν Σεφκὲτ τὸν Τουρκαλᾶ.

Π:—Τώρα καταλαβαίνω κι' ἐγώ, βρὲ Φασουλῇ,
πῶς δὲν μοῦ λὲς ἀστεία,
καὶ πῶς εὐχαριστία
στὸν Τοῦρκο Στρατηλάτην ὀφείλεται πολλή.

Ἀκούω νὰ φωνάζουν: μὴ τὸν Σεφκὲτ λησιμόνει
κι' ἔμπρός του κλίνει γόνυ,
καὶ μέσα στὴν Ἀθήνα
τὸ φέσι του προσκύνα.

Δέξου τὸ λοιπὸν τροπᾶρι
κι' ἀπὸ μέ τὸν κοκκαλιάρη.

Ἐσὺ μ' ἔκανες κι' ἐμένα τὸν τεμπέλη, τὸν ἀργό,
νὰ κινούμαι, νὰ σφριγῶ,
καὶ νὰ πάω στὸ Παλάτι μὲ φρονήματα τρανά,
κι' εἶδα καὶ τὸν Βασιλῆᾶ μας στὸν ἐξώστη μὲ λινά.

Πρόσεχε, Πασσᾶ μεγάλη,
καὶ μυαλὸ καὶ γνῶσι βάλε
στὸ Ρωμαῖικο κεφάλι,
ποῦναι σὲ μεγάλο χάλι.

Κι' ἂν ιδῆς νὰ ξαπλωθοῦμε
σὰν καὶ πρῶτα χλιαροὶ,
κι' ἂν ιδῆς νὰ κοιμηθοῦμε
μὲ τὸν ὕπνο τὸν βαρὺ,
μὴ παρακαλῶ σταθῆς
ἐμπροστά μας ἀπαθής.

Κι' ἂν ἐξαίφνης κι' ἀνελπίστως σταματήσῃ προκοπή,
κι' ἂν, φεσάτε τσελεπῇ,
μᾶς εἰποῦν ἀπὸ παντοῦ:
μπλόφα καὶ γιανγίς ὀλγτοῦ.

Ἐλα πάλι ράπισέ μας,
βρίσε μας καὶ κλώτσησέ μας.
Τὰ ραπίσματα θὰ διώξουν
ἀφιλότιμον σιγὴν,
κι' ἡ κλωτσιὰς σου θὰ μᾶς σπρώξουν
πρὸς ἐπαγγελίας γῆν.

Εἰς τὸν Σεφκὲτ Πασσᾶ τιμὴ,
θερμὸν εὐχαριστήριον,
τοῦ πρέπει μία προτομή
ἔμπροστά στὸ Βουλευτήριον.

Κύτταξέ τον, Φασουλῇ,
πῶς σπανατ' ἐδῶ τρυγῶ...
μὲ σιμόναι, μοῦ μιλᾷ,
καὶ μοῦ λᾷ νὰ σὲ δειρῶ.

Καὶ καμπόσατε ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Ἡρώτα τοῦ Περγίου Μούσα Κυπριακή,
λυσιτομή, γενναία, καὶ πατριωτική.

Ἐργάτης, νέον φύλλον σημαντικῶν ἐν ὅλῳ...
τὸ Κέντρον τὸν ἐκδίδει τῶν Ἐργατῶν στὸν Βόλο.